

Óvárosi Hírmondó

A Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség Lapja
2023. Pünkösöd

A Szentlélek munkája, ajándékai és gyümölcsei

A Szentháromság Istenbe vetett hitünk talán legnehezebben megfogható tétele a Szentlélek Úristenre vonatkozik. Ugyanakkor éppen a róla szóló tan és személyesen ő óvja meg a keresztyén hívőt a tévelygéstől, hogy dualista módon szembeállítsa az Atyát és a Fiút, vagy Istenre pusztán az univerzum távol lévő uraként tekintsen, aki valamikor az idők kezdetén dolga végeztével azt mondta: „A gép forog, az alkotó pihen...”

A Szentlélek munkájáról szólva legelőször is arra kell emlékeztetni magunkat, hogy ő egy az Atyával és a Fiúval, és a Szentháromságnak ebben az egységében a teremtés kezdetétől fogva munkában van (1Móz 1,2). Fölismerhetjük a munkáját a világban és az egyházban, már a bűnös emberben munkálkodik, és az újjászületett emberben különösen is. Nem feledkezhetünk meg Jézus szavairól sem, hiszen a Szentlélek minden munkájával, ajándékával is őt dicsőíti (Jn 16,14a). A Szentlélek Úristen Krisztust dicsőíti egyrészt a bűnös emberben végzett munkájával. Szükséges, hogy isteni erejével ő maga munkálkodjon a választottakban, a bűn állapotában lévő ember mindenestül fogva rabja ugyanis a bűn és a halál törvényének, el van zárva Istentől, hacsak újjá nem születik (Jn 3,5). Ennek a munkának három elemét tudjuk megkülönböztetni.

Először is **a Szentlélek megvilágosítja a megsötétedett értelmünket az evangélium által**, így, ha addig érdektelenül vagy akár ellenségesen hallgattuk is, egyre inkább érteni kezdjük belőle Isten akaratát. Másodszor munkája nyomán a Jézusról szóló bibliai bizonyágtételt nemcsak valamelyest megértjük, hanem igaznak is tartjuk, és **meggyőződünk Jézus Krisztus váltságshalála felől**. Harmadsorban **a Szentlélek titokzatos módon megeleveníti a holt lelkiismeretet – bűnlátásra, bűnbánatra indít, meglátatja saját szentségtelenségünket Isten szentségének világosságában**.

E titokzatos munka eredménye az újjászületés és a hit, amiről a Heidelbergi Káté az alábbi módon tesz bizonyágot (65. kérdés-felelet, vö. 21. kérdés-felelet): „*Honnan származik a hit, amely által Krisztusnak és minden jótéteményének részeseivé leszünk? A Szentlélektől, aki a hitet a szent evangélium hirdetésével szívünkben felébreszti és a sákramentumokkal megerősíti.*” A Szentlélek munkája azonban a hitre jutással és az újjászületéssel egyáltalán nem ér véget, ő mindenkor azokkal marad, akik hittel elfogadták általa az evangéliumot (Ef 1,13). **Ő az, aki Isten képmásának helyreállítását előreviszi bennünk, hogy kiábrázolódjék bennünk a Krisztus**. S teszi mindezt úgy, hogy ama végső napon hibátlan új teremtményként, tökéletességben és igazságban álljunk majd Krisztus előtt.

A Szentlélek által válunk a hívők közösségének tagjává: nemcsak az egyetemes anyaszentegyháznak, hanem a helyi gyülekezetnek is. Egyúttal mindegyik **hívót beoltja ugyanis Krisztus testébe**, amelynek tagjaként töltjük be keresztyén rendeltetésünket (1Kor 12,13). Bár tapasztalhatjuk a Szentlélek munkáját az emberi lélekben is, mégis az egyház, a gyülekezet az a terület, ahol a leginkább tetten érhetjük. Pásztor János szerint „ahol a Szentlélek van munkában, ott emberek vannak munkában”. Mégpedig kegyelmi ajándékok, karizmák segítségével munkálkodnak, ugyanis a testbe beoltott tagok számára a missziót támogató ajándékokról gondoskodik a Lélek.

A kegyelem alapvető módon úgy nyilvánul meg az ember életében, hogy a Lélek által Úrnak vallja Jézust (1Kor 12,3). **Lelki ember tehát, aki az örök élet kegyelmi ajándékának birtokában megvallja az élet Urát** (Róm 6,33). Nyilvánvalóan szükséges, hogy az újonnan születettek összegyűljenek Jézus Krisztust magasztalni. Ebben a közösségben mindenkinek adatnak a fentiekre épülő változatos karizmák, lelki ajándékok a Krisztus-test egészséges működéséhez. Meg kell azonban jegyezni két dolgot: az ajándékok a közösségnek szólnak, nem egyéni megajándékozottságról van szó. Másrészt nem birtokoljuk az ajándékokat, hanem éppen mi vagyunk a Szentlélek hatalmában. A karizmák nem öncélúak, a misszió betöltését szolgálják – általuk valósul meg, hogy az egyház szolgálatában teljes mértékben maga a Szentháromság Isten cselekszik, egyszersmind teljes mértékben a közösséghez tartozó hívő ember cselekszik.

A Szentlélek munkáját látjuk a Biblia keletkezésénél, ahogy arról Péter apostol is beszámol (1Pt 1,21). Dávid király is arról tesz bizonyosságot, hogy az általa elmondottak a Szentlélektől származó kijelentést képeznek (2Sám 23,2). Pál apostol pedig leszögezi, hogy nemcsak szóban hangozott egykor a Szentlélek erejével Isten szava, hanem az írott Ige is isteni tekintéllyel bír (Ef 3,4–5). Az egyház tehát csupán felismerte ezt a tekintélyt a kanonizáció során: nem válogatott, és semmiképp nem tőle származik a Biblia tekintélye. A történelem során többször is veszélyben forogni látszott a Biblia szövegének megmaradása, mégsem vészelt el, nem is torzult. A régészeti bizonyítékok rámutatnak, hogy az évszázadok során végig megmaradt Isten népe számára. Isten eme gondviselő kegyelmének történetével találkozunk A királyok könyvében is, amikor Jósiás király idejében megtalálták a templomban Mózes elveszett és elfeledett törvényét. **Isten ígérete szerint a Szentlélek örzi számunkra az Igét** (Ézs 59,21).

„A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívdesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” (Gal 5,22k) **Maga a Szentlélek termi meg a gyümölcsöt hívő életünkben, ugyanakkor ez a gyümölcstermő élet jelenti a legkiválóbb utat, ez maga a krisztusi szeretet, amelyben a Szentlélek munkája célt ér az ember életében.** Minden egyéb ajándék is ennek érdekében adatott, hogy a hívő ember és a gyülekezet egyaránt gyümölcsöző – szeretet- és örömteli, békés, jóságos – életet élhessen Isten dicsőségére. *„Ha a Lélek által élünk, akkor élünk is a Lélek szerint.”* (Gal 5,25)

Papp Márton (reformatus.hu)

Konfirmáció 2023.

Idén, Isten gazdag kegyelméből 12 fővel gyarapszik gyülekezetünk! ☺ Kedves Szülők, értékes gyermekei ők és egy elhívott felnőtt. Tudom, sokan eddig is imádságaikban hordozták őket a gyülekezetből. Folytassuk ezt! Szükségük van a bátorításra, a befogadó szeretet további megtapasztalására, szeretetünkre. Könyörögjünk érettük, hogy az Úr Jézus Krisztus megtartó szerelme hassa át szívüket és őrizze életüket.

*„Jövök, semmit nem hozva, Keresztedbe fogózva,
Meztelen, hogy felruházz, Árván, bízva, hogy megszánsz;
Nem hagy a bűn pihenést: Mosd le, ó, mert megemészt!”*

Bosznai Luca: 2010.05.05-én születtem Pécs városában. Van egy kistestvérem Zita, aki 1,5 éves. Már tud járni, így sokszor nehéz tartani vele a lépést.

Jelenleg a Benkő István Református Általános Iskola és Gimnázium tanulója vagyok, és még fogalmam sincs melyik gimnáziumban szeretnék továbbtanulni. Az is lehet, hogy itt maradok. Az eddig megkapott bizonyítványaim mindig kitűnőek voltak, remélem ezt a továbbiakban is tudom folytatni.

Van egy dalmata kutyám, két szíami macskám és a tizenkettedik születésnapomra kaptam egy akváriumot is. Nagyon szeretem az állatokat. Szeretek kirándulni és sportolni is. Már lassan öt éve szinkronúszó vagyok, amit nagyon szeretek. Csapat és páros versenyszámokban indulok a versenyeken. Már külföldön is voltam versenyezni, Belgrádban. Ez nekem egy hatalmas élmény volt.

A mi családuk több generáció óta kötődik ehhez a templomhoz. A nagypapám itt volt presbiter, a szüleim itt házasodtak össze, engem és a kistestvéremet is itt keresztelték, én pedig itt konfirmálok és majd biztosan a testvérem is itt fog. Nagyon örülök, hogy most már én is ennek a közösségnek a tagjává válhatok a konfirmációval.

Csánki Mercédesz Anna a nevem, de mindenki Mercinek hív. Nyáron leszek 14 éves. 7. osztályba járok. Nagyon szeretem a lovakat.

Már egész kicsi koromban kezdtem járni a gyermek-istentiszteletre és 4 évesen már egyedül mentem táborozni szemesre (köszönet Kati néni és Magdi néni!).

Azóta mindig nagyon várom a nyári táborokat, mert a közösségben jól érzem magam. Konfirmálni azért szeretnék, mert közel szeretnék kerülni Istenhez!

Fábián Eszter: 13 éves vagyok, a Benkő István Református Általános Iskola 7.m. osztályába járok. Apukámmal, Anyukámmal, a húgommal, akit Zsófinak hívnak és a cicánkkal lakunk a 16. kerületben. Szabadidőmben szeretek olvasni, filmet nézni és találkozni a barátaimmal. Nagyon szeretek utazni, új kultúrákkal megismerkedni. 10 éve balettozom az Ékszer balett egyesületnél.

Konfirmálni az Édesanyám és a Nagymamám hatására kezdtem el. A családukban a nagynéném Debrecenben református lelkipásztor, ő is sokat mesélt nekem Istenről.

Mivel édesanyám is vallásos neveltetésben részesült, ő is református iskolába járt Sárospatakon és ő is 13 évesen konfirmált, így ez nálunk már családi hagyomány is. Mivel hozzám is közel áll Isten, ezért péntekenként igyekszem mindig megjelenni a konfirmációs órákon, akkor is, ha vasárnap nem mindig tudok ott lenni az istentiszteleteken.

Ferentz Nóra vagyok, 13 éves, a Benkő István református általános iskolába járok. Amikor második osztályos voltam akkor kezdtünk a Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség templomába járni. Mindenki szeretettel fogadott minket. Idén májusban fogok konfirmálni, tavaly szeptember óta járok péntek délutánonként konfirmáció előkészületre.

A családom minden tagja visszamenőleg az ükszüelőig, református volt és gyakorolta a vallást. A szüleim is ilyen közegben nőttek fel, ezért is szorgalmazták nekem a konfirmálást. Az előkészítő órák nagyon jó hangulatban teltek, én nagyon szeretek ide járni, és jó érzéssel mesélem el anyukámnak hogy mennyi mindenre tudtam a választ. Örülök, hogy ide lehetek, tudom, hogy itt csak jót és szépet látok és tanulok. Konfirmálás után is szívesen fogok istentiszteletre járni.

Gullner Anna vagyok. A Benkő István Református Általános Iskola és Gimnázium 7. osztályos tanulója. Szüleimmel és két testvéremmel Fóton lakom. Van egy kutyánk is, Mázli, akivel sokat sétálunk. Mázli egy igazi energiabomba, aki igényli a sok mozgást. Hétfévente sokat kirándulunk a családdal és a barátokkal.

Elsős korom óta tanulok hittant, de már ovis koromban is sok bibliai történetet hallgattam. A kedvencem a teremtés története, mert szerintem elképesztő dolog, hogy Isten ilyen csodát tett.

Alig egy évesen kereszteltek meg az alsóörsi református templomban, ugyanott, ahol a szüleim örök hűséget fogadtak egymásnak. A gyülekezetbe járó évfolyamtársaim javasolták a rákospalotai konfirmációs előkészítőt. Sok jót meséltek róla. Mindig vártam a péntek délutánt, mert a barátaimmal tölthettem tartalmasan a szabadidőmet miközben együtt készültünk a fogadalomtételre.

Már várom a napot, amikor úrvacsorázó reformátussá válhatok én is! Életem első fontos döntése, amit még jövőre újabb és újabb döntések követnek majd: legyen szó pályaválasztásról, iskolaválasztásról.

Keksz Olivér. Miért konfirmálok? Azért mert anyukám azt mondta, hogy nincs mese, le kell konfirmálnom. Egyébként szeretek a táborba menni, hittanra járni és a gyerekekkel együtt lenni, de szerepelni ennyi ember előtt nem vágyom.

Azt várom, hogy majd konfi után az ifis táborba vegyek részt, ahonnan szabadon lemehetünk a bazarba. A tesóm után én is konfirmálok! Áldás békességre!

Kis Boglárka. Egy felvidéki református palóc „lány” és egy pesti katolikus” fiú” gyermekeként láttam meg a napvilágot 14 évvel ezelőtt. Engem Kis Boglárkának hívnak, Újpesten élek szüleimmel és a 8 éves kis öcsikémmel Benjammal. Anyukám

nagyon szereti a gyerekeket, óvó néniként dolgozik, apukám pedig a számokat, ő pénzügyi szektorban tevékenykedik. Hálás vagyok az Úrnak, hogy olyan szülőket kaptam, akik mindig mellettem állnak, biztatnak, szeretnek és egy olyan utat mutattak, ami Jézushoz vezetett.

Amikor kicsi voltam anyukámmal és nagyimmal sokat nézegettük a gyerekbiblia könyvet, beszélgettünk Istenről, Jézuskáról. Felvidéken, a rimaszombati református templomban kereszteltek meg. Az óvodában Zámbo Hajnika nénihez jártam ovis hittanra. Emlékszem kedvenc történeteim az Ószövetségből Mózes könyve volt, valamint szerettem hallgatni Jézus csodatételeiről szóló evangéliumot.

Első osztálytól a Benkő István Református Általános Iskolába járok és köszönöm Istennek, hogy egy olyan közösségbe vezetett, ahol nagyon jól érzem magam, barátokra találtam. Előfordul, hogy izgulok egy-egy felelés, felmérés miatt, ilyenkor imámban sokszor Istent hívom segítségül. Tudom, ha Ő mellettem van, nem kell félnem.

Szabadidőmben szeretek rajzolni, zenét hallgatni, sportolni és barátokkal lenni. Szüleim és nagyszüleim biztatására 5 éve elkezdtem hegedülni. Többször abba szerettem volna hagyni, de keresztszüleim, nagyim és szüleim is biztatnak, hogy ne hagyjam abba, szerintük nagyon tehetséges vagyok. Most teli izgalommal készülök a konfirmációs vizsgára. Köszönöm Kati néninek és Emil bácsinak, hogy segítenek a felkészülésben, hálás vagyok nekik türelmükért, kedvességükért. A bemutatkozóm az egyik kedvenc bibliai igével szeretném zárni: „*Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.*”(1Kor13:13)

Losonczi Bence vagyok 14 éves. Nagyon szeretem a focit, a kedvenc csapatom az Újpest, ahol focizok is. Heti öt edzésem van és hétvége meccsem, ezért elég elfoglalt vagyok és csak kéthetente tudok konfirma menni. Öt éves korom óta ebbe a gyülekezetbe járok a családommal, így barátam is vannak itt. Több gyülekezeti kiránduláson és hittantáborban voltam már, ahol nagyon jól éreztem magam.

Nagy Natália vagyok, 13 éves. A Benkő István Református Általános Iskola és Gimnázium, 7.a osztályába járok. Édesanyámmal, édesapámmal és nővéremmel élek együtt Újpesten. Nővérem 16 éves és ő is ugyanabba az iskolába tanul, mint én. Négy éve hegedülök, mellette járok szolfézásra és zenekarban is játszom. Szabadidőmben szívesen kirándulok a családommal, találkozok a barátnőimmal, zenét hallgatok és társasjátékozok. Szeretem az állatokat, van is egy macskánk. Ha tehetjük, elutazunk a nagyszüleimhez, akik vidéken laknak. Ott szoktam biciklizni és kártyázni a nagymamámmal.

Áldás, békesség! **Pintér Erzsébet** vagyok, 13 éves. A Szent István Gimnázium természettudomány tagozatára járok. Már kiskorom óta a Gyülekezet tagja vagyok, itt is kereszteltek meg. A konfirmációs órákon nagyon sokat tanultam. Kedvenc történetem a Noé bárkája, mert egyszerű, világos, és mégis mélyen elgondolkodtató.

Székely Bulcsú vagyok 14 éves tanuló gyermek. A Kossuth Általános Iskolába járok itt a XV. kerületben. Igazából onnan kezdem, hogy amikor még ovis voltam, akkor még máshol laktunk a kerületben, másik református egyházközségbe jártunk. Ott nem volt gyerek hittan vasárnaponként, de ott voltam megkeresztelve, amiről nem tudtam semmit. Mondhatni szénégető hitet hittem.

Amikor átköltöztünk a Gubó utca 1-be (ahol most is egy szerető családdal lakok együtt) és iskolába kezdtem járni, ott pedig hittanra, ott találkoztam „először” Istennel. Ez akkor történt meg, amikor Timi nénivel a teremtéstörténetét vettük. Én akkor döbbsentem rá, hogy aki egy szavával teremtette meg az egész világot, azt nem csak tisztelni, hanem imádni is kell! Azóta boldogan és szeretettel gazdagon élek a világon és várom a konfirmáció eljövételét. Bár lehet, sőt biztos is, hogy nem úgy élek, ahogyan Isten kéri és néha rátévedek a rossz útra, de attól még látom az Ő kegyelmét, mert Ő a mi megszabadítónk!

Feketéné Németh Mónikának hívnak. 43 éves vagyok. Van egy csodálatos férjem és tavaly óta egy csodálatos kislánnyal bővült a családjunk, aki minden napunkat bearanyozza. Annak ellenére, hogy nekem eddig nem volt az életem része a vallás, mégis elképzelhetetlennek tartottam, hogy a kislányom ne legyen megkeresztelve. Ekkor kezdtem el utána olvasni a lehetőségeknek, de a kép nem igazán akart tisztulni. Szerencsémre a szomszédasszonyunk lényegesen járatosabb volt nálam ebben a kérdésben, így hamar segített tisztázni a felmerülő kérdéseimet. Innentől kezdve már egyenes út vezetett a református hit felé. A konfirmációs oktatás pedig számomra valóban a hitre jutás alkalmává lett.

*Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el, Legyen veled az Isten, kérjük kísérjen el.
Kérjük oltalmazzon meg, és adjon neked erőt,
Utadon vezessen, formáljon, szeressen, Legyen a te őriződ!*

*Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el,
Legyen erőd és türelmed, ha szenvedni kell.
Legyen erőd szeretni, utolsó lenni, ha kell,
Szívesen szolgálni, hálával áldozni, Jézusra mutatni fel.*

*Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el, Öröm kísérjen végig, amíg úton leszel.
Legyen boldog életed, és mindig az övé.
Szívünkben szeretünk, imában kísérünk, Életed célja felé.*

Nyári táborok

Jelentkezni lehet még a legkisebbek (0-6 év) napközijébe június 21-23-ra, illetve az első balatonszemesi hétre, június 25-30-ra. ☺

Tábortakarítás időpontjai: június 17 és június 24. **Várjuk a szolgálókat!**

Jubiláns konfirmálók hálaadó istentisztelete 2023. május 21.

Immár hagyomány gyülekezetünkben, hogy a pünkösd ünnepe előtti vasárnap újra megszólítjuk az 5-10-15-20-25-30-40-50-60-70 éve konfirmált testvéreinket. Fontosnak tartjuk a hívást, a kapcsolódást, a közös emlékezést, az együtt megélt ünnepet. Igen, ünnepeltünk. Az élő Úr Jézus Krisztus jelenlétében, hallgatva az igét, imádságra kulcsolva kezeinket, családok, egyének, a gyülekezet közössége mind. SDG! Egyedül Istené a dicsőség!

Az Úr csodásan működik

Ez volt az általam választott dicséret kezdő sora, amit tíz évvel ezelőtt a konfirmációm alkalmával elmondtam. Akkor is sokat jelentettek ezek a mondatok, hiszen az esküvőnkön hangzott el ez az ének (328.), ezzel indított minket újtjára a lelkész és plébános páros. De azóta sokkal több ez a pár sor egy kedves éneknél. Az életünk vezérmondata lett ez, amihez mindig vissza lehet térni, az örömök és a nehézségek idején is. Tíz év alatt nagyon sok minden történt, nagyon sok dologért adhatok, adhatunk hálát.

A szívem tele van örömmel, és a fejemben száz és száz élmény, gondolat cikázik most is. Valóban csodás az Úr, hogy engedte ezeket megtapasztalni, hogy végig vezetett ezen a rögösnek is nevezhető úton. Tíz év hosszú idő, mégis elevenen élnek bennem a konfirmációm körüli emlékek. Amikor ide kerültünk a gyülekezetbe, még katolikusként mutatkoztam be, de valahogy nem éreztem jól magam a “bőrömben”. Most már tudom, hogy az az állomás is az isteni terv része volt, hogy így kerülhettem Őhöz még közelebb. Emlékszem, hogy akkor két apró gyermek mellett (Anna 3, Emma 1 évesek voltak) találkoztam tiszteletes asszonnyal a konfirmációs órákon. Kíváncsi voltam és érdeklődő, de azért a családból nehéz volt kiszakadni akár egy-

egy órára is. Kreatívnaak kellett lennünk néha. Volt, hogy labdázás vagy buborékfújás közben ismertem meg a biblia könyveit, vagy a Káté fontos válaszait.

Aztán, a nagy napon emlékszem jobban izgultam, mint előtte bármelyik egyetemi vizsga alkalmával. Édesapám meg is kérdezte, hogy ugye azért izgulsz, mert ez most nagyon fontos. És igen, életem egyik legfontosabb állomása volt ez, hogy a gyülekezet előtt 33 évesen vallhattam meg a hitemet. Emlékszem, hogy a vizsga előtti estén még éppen takarítással foglalatostkodtam, és ahogy a szőnyegetek ráztam ki az udvaron, hirtelen nagy szél támadt. Igen, az a szél, amit én a Szentlélek jelenléteként éltem meg, meleg, átölelő, megnyugtató szél volt.

Gondolhatnánk, hogy a vizsgával és az első úrvacsorával “kész” lettem, hiszen lekonfirmáltam. De sajnos akkor még csak inkább ésszel éreztem Istent és nem annyira szívvel. Még mindig fontos volt, hogy ki mit gondol, hogy nem hallatszik, ha hangosan imádkozom, vagy ha esetleg eltévesztem az imát, mit fognak mások gondolni, és azért még mindig inkább hátra ültünk a templomban. Amikor visszakerestem, hogy 10 éve milyen mondatokkal mutatkoztam be a gyülekezetnek, a számszaki és végzettséget bemutató adatokon kívül, ezzel a mondattal fejeztem be: “Mindenkire nagyon kedvesen fogadott, és végre úgy éreztük otthonra találtunk távol a szülői háztól is.” Bár azt mondtam, otthonra találtunk a szülői háztól távol is, de még nem éreztem ezt maradéktalanul. Valami, pontosabban valaki hiányzott még az életünkben. Hogy mi és ki, azt akkor értettem meg, amikor eljutottam Cursillora, és nem csak az eszemmel, hanem már a szívemmel is éreztem Isten, Jézus Krisztus mindent átölelő szeretetét és mindeközben a terheimet is átadhattam Jézusnak. Abban a kegyelmi ajándékban is részünk lehetett, hogy a férjem, István is 1 hónappal később hasonló élményeket élhetett át. Ekkorra éreztük, hogy Isten az őt megillető helyre került az egyéni életünkben, a házasságunkban és a családunkban is.

A cursillonk utáni estén ezt az ígét kaptuk közösen: *“Mert olyanok valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához”* (1. Péter 2:25). Most már tudjuk, és tiszta szívvel jelentjük ki, hogy itt vagyunk otthon a gyülekezetben. És azóta bár a gyermekeink száma megduplázódott (jött Nóra és Dorottya is), a legkisebb leányunk érkezésének a gyülekezet is aktív, imatámogatással segítő tagja volt, amiért nem tudunk elég hálásak lenni. Isten ezt is jobban tudta nálam, mert amikor azt írtam korábban is, hogy a legszebb hivatás az anyaság az enyém, nem is gondoltam, hogy lesz negyedik gyermekünk is. De megadatott nekünk ez az ajándék kislány is, aki most már három éves. És bár azóta az irányítószámunk is megváltozott, mi magunk nem hagyjuk el ezt a gyülekezetet, sőt a legnagyobb leányunk Anna is itt szeretne jövőre konfirmálni. Szülőként ez nagy boldogság nekünk, igyekszünk Istent mi magunk is a tapasztalatainkon keresztül is megismertetni vele és a testvéreivel.

Sok élmény, bizonyosság jut még eszembe, de nem szeretném hosszúra nyújtani, illetve szívesen beszélek róla személyesen mindenkivel, akár a templomkertben az Istentiszteletek után is. Keressenek bátran a testvérek! :)

Így gondolataimat, azzal az ígével szeretném zárni, amit én kaptam a konfirmációmon, mert őszintén mondhatom, hogy az életem megelégedett. És tudom

Isten mindig vigyáz rám és a szeretteimre, és tudom, hogy a nehézségek idején is Ő az, akihez fordulhatok, és Ő ad vigaszt. Kívánom ezt a megelégedettséget és bizonyosságot a gyülekezet minden tagjának, különösen a most konfirmálóknak. Sosem késő keresni Istent, vagy visszatalálni Őhöz, mert ő mindig vár bennünket.

Testvéri szeretettel: **Jobbágy-Óvári Gabriella**

“És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégti lelkedet nagy szárazságban is,... és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, a melynek vize el nem fogy.” (Ézsaiás 58:11)

Áldás, békesség!

2008. májusában konfirmáltam a Gyülekezetben. Hívó családból származva fontosnak tartottam, és akartam is, hogy egyházunk tagja lehessen. Nem sokkal később az Úr felhívta rá a figyelmemet, hogy sokkal komolyabban kell vennem, ha az Ő útján akarok járni. Fontossá váltak a zsoltár szavai: „*Mely igen jó az Úr Istent dicsérni, Felségednek, én Uram, énekelni*”. Elvinni más emberhez is az örömhírt, és saját magamat újra-és újra emlékeztetni rá. Az elmúlt időben ezt sokkal erősebben élhettem meg, hogy bárhogyan is mentem egy-egy próbára, az énekek feltöltöttek – erősítettek.

Nagyon jó „gyakorlatnak” tartom, a saját önkéntes csoportomban is próbálom tartani, hogy az alkalmakat a háláinkkal kezdjük. Mert van miért hálásnak lennünk. Tudom, és mégis olyan sokszor elfelejtem. Régóta járunk át Kárpátaljára, ahol még a mostani időben is olyan hálásan tudnak a mindennapjaikhoz állni. Mindig megszégyenülve érzem magam, amikor látom a körülményeket, de hallom ahogy beszélnek. Engem, akit annyival 'szerencsésebb' helyzetbe tett az Úr, engem mi tart vissza attól, hogy ilyen hálátelt szívvel tudjak beszélni?

Az évek során megtapasztaltam milyen az, ha úgy megyek istentiszteletre, hogy csak úgy szívom magamba az ígét – szomjazom –; milyen az, ha ott vagyok, „mert úgy illik”; vagy milyen az, ha el sem megyek. Egy dolog volt azonos mindig. Bárhol – bármilyen lelkiállapotban is voltam, mindig volt hova mennem, Isten sosem hagyott magamra. Tisztában vagyok vele, hogy az én engedetlenségem miatt kerültem az adott nehézségbe. De Isten ott sem hagyott soha magamra, velem volt a depressziómban is, kihozott onnan.

Az elmúlt időben többször megtapasztalhattam, amiről a zsoltáros ír: „*Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram*”. (139;4) Még ki sem mondom, még össze sem kulcsolom a kezem, de már válaszol. Hála legyen érte!

Porcsalmy Zsófia

Szentlélekkel teljes, megújító, áldott pünkösdi ünnepet kívánunk!

**„Szentlélek jöjj, lobogó láng, Szentlélek jöjj, a világ vár.
Szentlélek jöjj, viharos szél, Jöjj, áradj szét.”**

Gyülekezeti kirándulás 2023. – Öröm és hála

Ez a két szó, amelyek elsőként eszembe jutnak a háromnapos gyülekezeti kirándulásunk kapcsán, amelyek átszövik, beragyogják közös élményeinket.

Köszönet elsősorban Istennek, hogy több éves szünet után ismét együtt kelhettünk útra, és hogy elhárult a kezdeti technikai nehézség is, amely kis híján megakasztotta utunkat. Végtelen hála és köszönet lelkészünknek, aki hihetetlenül sok munkával megszervezte a kirándulást, irányította csapatunkat, és szerető odafigyeléssel minden apró dologra gondot viselt.

Köszönet a sok szép, tartalmas programért: a pápai városnézésért, a református értékek újjáéledéséért és megismeréséért, hogy bepillanthattunk a zirci apátság és sörfőzde életébe, hogy szállást nyerhettünk a különleges természeti szépségű nagyvázsonyi Igásló Központban, megismerhettük e hely elhivatott vezetőit, munkatársait, célkitűzéseit, programjait. Azt hiszem nem túlzok, ha meglepetésként említem a Kinizsi vár nyújtotta élményeket. Ez a történelmi helyünk is bizonyítja, hogy mennyire fontos múltbeli értékeink megőrzése, megismertetése nemzeti megmaradásunk és öntudatunk ápolása érdekében.

Köszönet a nagyvázsonyi maroknyi gyülekezetért, ahol felemelő érzéssel éltük meg a fiatal lelkész ihletett szolgálatát, de ahonnan torokszorító élménnyel távoztunk a helyi presbiter helyzetelemzése után. Merre van a kiút a gazdátlaná váló, egyre fogyó gyülekezetek számára? Van-e kiút egyáltalán? Erre egyedül Isten adhatja meg a választ, de nekünk, mindannyiunknak a magunk helyén rendületlenül, hittel és örömmel tennünk kell a dolgunkat, hogy a saját feladatunkat maradéktalanul elvégezzük, és épüljön az út.

Köszönet az utolsó este meglepetés-programjáért, és öröm afelett, hogy a helyi népi zenekar szíves és lelkes fogadtatásban részesült, amíg a legkülönbözőbb műfajokban húzták a talpalávalót. Kedves, zeneértő szobatársam vallomása szerint élete egyik csúcspontjaként élte meg ezt az estét, amely lehet, hogy utolsóként adatott az életében.

S végül köszönet mindannyiunknak az egymásnak ajándékozott mosolyokért, odafigyelésért, beszélgetésekért, vidám percekért, amelyekkel szeretetszálakat fűztünk a közösen megélt szép élmények közé.

Völgyi Zsuzsanna

A pápalátogatás margójára

A Rákospalota-Óvárosi Református Gyülekezet lelkes tagjai több éves szünet után 2023. április utolsó hétvégén – a Szentatya itt tartózkodásának idején – gyülekezeti kirándulás keretében Pápalátogatásra indultak. Ám nem a fővárosba, hanem a nyugat-magyarországi Pápa városának megtekintésére.

Első állomásunk a Zirci Apátság volt, ahol a ciszterci szerzetesek életébe nyerhettünk rövid betekintést. A bemutatásra került kisfilmben a szerzetesek vallottak Istenhez fűződő kapcsolatukról. Számukra az Úr áll középpontban és hozzá alakítják az életüket. Az Apátság temploma lenyűgöző épület, amely tele van gyönyörű díszítésű szobrokkal és képekkel. A templom oltárképe pedig az egyik

legnagyobb az országban. Kuriózumnak számít, hogy az Apátságnak saját sörfőzdéje is van, amely értékmegőrzés és értékteremtés jegyében működik. A sörfőzés ősi receptjét a középkorban a papság kísérletezte ki, amelyet az idők folyamán tovább fejlesztettek és új értékeket hoztak létre, a korábban megszerzett tudás felhasználásával. Ennek egyik eklatáns példája a zirci levendulás sör is, amely a sokunknak elnyerte a tetszését a késő délelőtti sörkóstolás során. Mind a ciszterci szerzetesek, mind a sörmanufaktúra dolgozói nagy kitartással és elhivatottsággal végzik a munkájukat, és ez tiszteletre méltó. Ugyan ez mondható el a pápai református múzeum (Pannónia Reformata Múzeum) munkatársairól is, akikkel már Pápán találkoztunk. Ez a kulturális intézmény egyébként a régi pápai templomtérben került kialakításra, és bemutatja az érdeklődőknek a dunántúli református örökség majd félévezredes múltját és tárgyait.

Késő délután – a gyönyörű magyar tájak érintésével – érkezünk meg szálláshelyünkre Nagyvázsönyba, ahol Fábry Szabolcs Polgármester úr fogadott minket. Csapatunk egyik része a helyi turistaszálláson kvártéjozta be magát, míg a többiek a Magyar Igásló Ökoturisztikai és Tájérték Központban kerültek elszállásolásra, ahol egyébként a közös étkezések is történtek.

Az említett Központot állami támogatásból a Polgármester úr hozta létre azzal a szándékkal, hogy a magyar igáslóvak szeretetére és megbecsülésére hívja fel a figyelmet a modern kor emberei számára. Továbbá a magyar háztáji gazdálkodást is szeretnék megismertetni azokkal, akik az Ökoturisztikai és Tájérték központban szállnak meg, vagy egy rövid időre odalátogatnak. A kiadós vacsora után jól esett mindenkinek a pihenés.

Utazásunk második napján Nagyvázsöny nevezetességeit jártuk be, de még előtte – a bőséges reggelit követően – istentiszteletre mentünk a helyi református templomba, ahol bevallom kettős érzésem volt. Egyrészt szomorú voltam fogyó nagyvázsönyi gyülekezet láttán, mivel csak hatan voltak a templomban a helyiek közül, de egyben hálát is adtam az Úrnak, ha a saját gyülekezetünkre gondoltam. (Köszönet érte, hogy mi az egész év folyamán nagy létszámban vagyunk jelen a gyülekezeti alkalmainkon.) Az igehirdetés azonban nagyon hatott a hallgatóságra és igen szívbemarkoló volt. A prédikáció lényege számomra az volt, hogy a legnagyobb hibát akkor követjük el, ha meggátoljuk a Szentlélek munkálkodását az életünkben. Nem szabad felhúznunk olyan belső falakat, amelyek elhatárolnak bennünket Istentől. Sajnos erről nem volt alkalmunk sem nekünk, sem pedig a helyieknek szót váltani a fiatal lelkész úrral, mivel aznap még több településen kellett szolgálatot tartania, s ezért sietnie kellett. Talán a hasonló párbeszéd hiánya is közrejátszik abban, hogy a helyi gyülekezetek tagjainak illetve a templomba járó emberek létszáma sajnálatos módon rohamosan csökken a kistelepüléseken.

Az Istentisztelet követően átsétáltunk híres történelmi hősünk Kinizsi Pál várához, amely a magyar „Várprogram” keretében újult meg. A középkori várerődítmény ódon falai és az ott kialakított interaktív eszközök ötvözete kiváltképp érdekessé tette az épületben lévő kiállítást. A vár meghódítása után a nem messze lévő Postamúzeumba mentünk át, ahol a postaszolgálat kialakulását és fejlődését

mutatták be. Külön élmény volt a telefonközpont működésének megtekintése. A gyerekek számára kiváltképp élményszámba ment a hagyományos (tárcsázós) telefon kipróbálása, mivel ez nekik a mobiltelefonok világában már lassacskán egy ismeretlen gépezetnek számít. (Így múlik el hanem is a világ, de a tárcsás telefon dicsősége...)

A nap hátralévő részét a Magyar Igásló Ökoturisztikai és Tájérték Központban töltöttük. Az ebéd után a társaságot három csoportra osztották a szervezők. A kirándulók felváltva vettek részt ebuszos városnézésen, lovasfogatozáson, valamint a Központ programjait bemutató kisfilmvetítésen. A napi program megkoronázásaként remek hangulatú néptáncestet tartottunk valódi cigányzenével, és a „Szilas” néptáncosok aktív közreműködésével.

Kirándulásunk harmadik napján a reggelit követően elhagytuk Nagyvázsont, és újra „Pápalátogatásra” indultunk. Először a Pápai Református Gimnázium Kollégiumába mentünk, ahol egy érdekes kiállítást tekintettünk meg a híres iskola egykori diákjairól. Többek között itt tanult a híres író Jókai Mór, akit később Pápa város díszpolgárának is megválasztottak, valamint a híres nemzeti költők Petőfi Sándor is, aki 200 éve született. A helyiek úgy tartják, hogy Petőfi Pápan született, hiszen az egykori Petrovics Sándor itt vette fel a Petőfi művésznevet.

Második pápai helyszínünk az Eszterházy kastély volt, ahol egy érdekes tárlatvezetésben volt részünk. Számomra újdonságnak számított, hogy a kastélybemutató élszereplős történetmesélésen alapult. A korhű ruhákba öltözött hölgyek köszöntötték a látogatókat, majd mutatták be a főnemesi élet mindennapjait és használati tárgyait. A felejthetetlen utazásunkat egy rövid városnézéssel fejeztük be, ahol új útitársunk egy pápai születésű fiatal lelkész volt, aki érdekes és vidám anekdotákkal színesítette a baráti hangulatú „idegenvezetést”. A búcsút követően szép élményekkel gazdagon indultunk vissza buszunkkal Rákospalotára.

A hazafelé tartó úton, és már itthon is volt idő átgondolni utazásunk tanulságait. A Szentlélek bennünk való munkálkodásnak megakadályozása valóban hiba. A három nap alatt több olyan emberrel találkoztunk, akiknek életében láthatóan dolgozik a Szentlélek, mert életvitelükkel és munkájukkal olyan értékeket próbálnak teremteni a környezetükben, amellyel példát mutatnak másoknak.

A nagyvázsonyi prédikációban is elhangzott, hogy döntsük le magunkban azokat a falakat, amelyek elválasztanak minket az Isten szeretetétől, és hagyjuk, hogy az Úr igéje jó földbe hulljon, majd gazdagon teremjen mindenki hasznára. Hagyjuk a Szentlelket érvényesülni, mert higgyük el, hogy Ő csak jót akar nekünk és a javunkat szolgálja. Mindezt pedig tudjunk mindenkor hálát mondani Istennek!

Végezetül remélem, hogy a Szentatya is jól érezte magát a három napos pápalátogatáson, de azt biztosan tudom mondani, hogy mi remekül. **Kalmár Tibor**

Ügyeleti rend: szerda 14.00-17.00 óra és csütörtök 9.00-12.00 óra között.

Gyülekezeti www.rpovaros.hu és **óvodai** www.forrasovoda.hu honlap.

Bankszámlaszámunk: Budapest Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség
CIB 10700457-43146002-51100005 **Email cím:** rakospalotaovaros@gmail.com